

Mü'minin, kardeşi tarafından zulme uğramasına karşın ondan uzak durması mı, yoksa tebliğ vazifesine -zulme rağmen- devam mı daha uygundur?

"Zulme rıza zulümdür." Bazen zarar ve zulüm en yakınlardan da gelebilir. Biz genel manada bakar isek; günahkârlar ve isyankârlar hastadırlar. Hastalar ise; yardıma ve ilgiye muhtaçtırlar. Hakikat nazarında faydalı olmak; doktor gibi muamele etmektir. Yani hastalara ve yanlışlara taraftar olmamak ve onlara muhalif olmak doğrudur. Şahıslara hasım olmak ve adavet beslemek yanlıştır.

Yani; **düşmanlığa düşmanlık etmek**, hatta bu hususta Hristiyanların bile güzel olan vasıflarını istihsan etmek güzel bir haslettir.

O halde doktorlar nasıki hastayla değil, hastalıkla mücadele ediyorlar . Hatta hastaya şefkatle yaklaşıyorlar ise; manevi doktor olan ehl-i hizmet de günahkârlarla değil, günahlarla mücadele etmeleri icab eder.

Zulüm eden insanların zatlarına değil, zulümlerine karşı olmak ve hatalarına mesafe koymak icab eder. Aksi halde ıslah ve tebliğ vazifesini ifa edemeyiz. Kısaca genel olarak şu esaslar üzere muamele etmek, bizler için bir pusuladır:

- 1. "Mümin, müminin kardeşidir."** âyetiyle; Allah bizleri kardeş ilan etmiştir.
- 2.** Bırakın zulümü, günah-ı kebari işleyen bile mümindir ve iman dairesinden çıkmıyor. (Ehl-i sünnetin kaidesi) Yani mümin kalıyor.
- 3.** Müminin, hatalı kardeşine muamelesi ise, lütuf ve merhametle ıslahına çalışmak olmalıdır.

Herhâlde bu açıdan birbirimize baksak, huzur ve sükün içinde yaşamayı tahakkuk ettiririz.

O hâlde; küfür bile tebliğin önüne engel teşkil etmez ise; zulüm tebliğata hiç mani olamaz. Ancak hukuk açısından ceza, müeyyide tarzında muamele, konumuzun dışındadır.